

DR. WAYNE W. DYER

•
MI-E
LIMPEDE
ACUM
•

CAPITOLUL 1

ESTE CRĂCIUNUL din 1941, la câteva săptămâni după atacul de la Pearl Harbour. America a fost atrasă în război; doi dintre frații mamei mele sunt în armată, unul în Europa, celălalt în Pacific. Tatăl meu a ieșit din peisaj. Nenumăratele lui aventuri cu alte femei, băutura în exces și problemele frecvente cu legea, care l-au trimis în repetate rânduri la închisoare, au ajuns să-i facă mamei mele viața imposibilă alături de el. A fugit pur și simplu de responsabilitățile sale părintești, fără să se mai audă vreodată de el. Mama e singură acum, cu trei copii care trebuie hrăniți, niciunul mai mare de cinci ani. În fiecare zi, își duce cei trei băieți acasă la mama ei, să aibă grijă de dânșii cât este la lucru.

Împreună cu mama și cu cei doi frați mai mari ai mei, aștept autobuzul pe strada Jefferson, în partea de est a Detroitului. Stăm înfolfoliți în haine de fâș, purtând mănuși, galoși și urechi de blană, lângă ceea ce pare a fi un munte uriaș de zăpadă proaspătă adunată de plug. Pe stradă e împrăștiată sare ca să topească zăpada care cade fără încetare și s-a făcut o mizerie de nedescris. La un moment dat, trece un camion pe lângă noi, stropindu-ne atât de tare cu zloată de ne aruncă cât colo. Aterizăm în siguranță, dar uzi din cap până-n picioare, pe grămada imensă de zăpadă.

Mama cedează nervos — e îmbrăcată pentru serviciu și acum e acoperită toată de zloată murdară, sărată. Este exasperată. Viața ei a scăpat vizibil de sub control odată cu plecarea fostului soț și face tot ce-i stă în putere s-o scoată la capăt. Marea criză economică ce planează asupra lumii și războiul mondial contribuie la starea ei generală. E greu de găsit de lucru, iar mama trebuie să se bazeze pe puținul ajutor pe care i-l poate da familia. Și ei sunt copleșiți de recesiunea economică de lungă durată. Este o perioadă dificilă chiar și pentru cei care beneficiază de cele mai bune

condiții, din cauza penuriei de produse de tot felul și a amenințării sumbre a războiului.

Cei doi frați ai mei sunt și ei foarte supărați. Jim, cel de cinci ani, încearcă să o consoleze pe mama; David, de trei anișori, nu se mai oprește din plâns. Eu? Sunt în culmea fericirii. Totul e ca o petrecere surpriză, cu un castel gigantic de zăpadă în vârful căruia stăm toți cocoțați. Putem să ne distrăm! Nu prea înțeleg de ce e toată lumea așa de supărată și plină de nervi.

Și-apoi, dintr-odată, îmi ies cuvintele acestea din gură: „Nu-i nimic, mami. Nu plânge. Putem să stăm cu toții aici să ne jucăm în zăpadă.“

Eu sunt copilul care plânge rareori; bebelușul care încearcă să-i facă pe toți să râdă și să se simtă bine, indiferent de ce se întâmplă. Sunt puștiul care face mutre comice ca să înveselească atmosfera. Sunt băiețelul care ar fi sigur că „*trebuie să fie un ponei pe-aici pe undeva*“ dacă ar vedea cutia cu nisip plină de excremente. Nu știu cum e să fii copleșit de tristețe. Comportamentul meu pare să decurgă dintr-o înclinație naturală de a vedea partea bună a lucrurilor și de a da prea puțină importanță lucrurilor care îi fac pe toți ceilalți să fie mohorâți.

După cum spune mama, sunt cel mai independent și iscoditor băiețel pe care l-au văzut vreodată ea și familia ei. Se pare că am venit pe lume cu un inconvertibil temperament vesel. Sunt foarte fericit să mă aflu în această lume. La vârsta de 19 luni sunt aproape la fel de mare ca Dave, care are cu 19 luni mai mult. Încerc să-l fac pe fratele meu să râdă și să se simtă în siguranță, pentru că pare să-i fie teamă, pare să fie blonav și, în cea mai mare parte a timpului, trist, dar el nici măcar nu zâmbește prea des. Lumea mi se pare captivantă și îmi place nespus să hoinăresc și să explorez.

Pe măsură ce cresc, nimic nu pare să mă deranjeze sau să mă supere. Mă uit în jurul meu și tot ceea ce văd îmi inspiră admirație și uimire. Îmi doresc ca toată lumea să fie fericită. Îmi doresc ca toată disperarea din familia mea să dispară pur și simplu. Sunt convins că nu *trebuie* să ne simțim atât de năpăstuiți doar pentru că tatăl nostru este un nenorocit. Îmi doresc să-mi văd mama cu bucurie în suflet, în loc de atâta suferință. Îmi doresc ca Jim, fratele meu mai mare, să înceteze să-și mai facă griji pentru mama și cei doi frați mai mici. Dacă îi învesolesc și îi fac să se distreze puțin, poate toate celelalte aspecte vor dispărea.

Pur și simplu nu pot înțelege de ce arată toată lumea așa de mohorâtă. Există atât de multe lucruri pentru care să te entuziasmezi. Mă pot juca

ore întregi cu o lingură sau cu o cutie de carton. Îmi place la nebunie să ies și să privesc florile, fluturii sau pisica vagaboandă care tot vine la noi în curte. Mă aflu mai tot timpul într-un soi de stare binecuvântată de recunoștință și uimire. În plus, am o voință foarte puternică. Nu las pe nimeni să-mi spună ce pot și ce nu pot să fac — insist să-mi descopăr singur limitele. Când mi se spune *nu*, zâmbesc cu seninătate și continui să fac ceea ce îmi sugerează eul interior — indiferent de ce ar putea spune oamenii mari despre asta.

Par să trăiesc cu totul într-o lume a mea — una veselă, plină de posibilități incitante și nelimitate și descoperiri pe care le pot face pe cont propriu. Oricât ar încerca cineva să mă întristeze, e imposibil să reușească pentru că am venit aici dintr-o lumină Divină și nimeni nu poate face nimic pentru a stinge acea lumină. Iată cine sunt — o fărâmə din Dumnezeu care nu a uitat că Dumnezeu este iubire. Așa cum sunt și eu.

MI-E LIMPEDE ACUM

E imposibil să socotesc de câte ori mi-a povestit mama întâmplarea aceea cu zloata și muntele de zăpadă. Era amintirea ei preferată cu mine, căpătată cu puțin înainte de a fi fost nevoită să ne dea în plasa-ment, pe mine și pe David, la mai multe familii adoptive; spre deosebire de noi, Jim, fratele nostru mai mare, s-a dus să locuiască alături de bunica aproape tot deceniul care a urmat.

Privind în urmă la începutul vieții mele în această încarnare, îmi dau seama că vechea maximă *Nu există accidente în acest univers* este un truism valabil încă din momentul creării noastre și chiar cu mult înainte acestuia. Într-un univers infinit, nu există, realmente, început sau sfârșit. Numai forma noastră este cea care se naște și moare — ceea ce ocupă această formă este, însă, neschimbat, fără de naștere și fără de moarte.

Ca tată a opt copii, sunt destul de sigur că fiecare individ vine în această lume cu o personalitate proprie, unică. Suntem meniți să fim aici, dintr-un câmp invizibil de infinite posibilități. Ceea ce nu are formă nu are nici limite — este *Eul* care ocupă corpul mereu în schimbare. Toate realizările care îmi umplu CV-ul au început să se contureze încă din momentul concepției mele, de-a lungul celor nouă luni de existență în pântecul mamei, până când am respirat pentru

prima dată la sosirea pe lume. Privesc în urmă la prichindelul de 19 luni care stătea întins pe o movilă de zăpadă și-mi dau seama că nicio celulă care îl forma nu mai există pe planeta Pământ. Cu toate acestea, *Eul* care se afla în acel corp este același *Eu* infinit care își amintește de el acum, cu aproape 70 de ani mai târziu.

Chiar înainte de a învăța să scriu și să citesc, trebuia să am o personalitate care să fie în armonie cu *partitura* pe care am venit s-o interpretez. Mi-e limpede acum că, încă de când eram copil, aveam nevoie să simt că le pot întinde o mână celor din jur și că îi pot ajuta să se simtă mai bine în privința lor înșiși și a circumstanțelor în care trăiesc. Știam, cumva, că *atitudinea e totul* în viață — chiar de când eram doar un bebeluș, astfel încât atitudinea pe care mi-a descris-o mama ca fiind o caracteristică a perioadei copilăriei mele a fost conectată într-un mod misterios la dharma pe care trebuia să o îndeplinesc pe parcursul acestei vieți.

Faptul că stând cu toată familia pe movila de zăpadă și văzându-i atât de supărați am decis spontan să fac lucrurile un pic mai suportabile pentru ei, făcându-i să râdă sau invitându-i să se joace, în loc să fie triști, este, la nivel spiritual, același lucru ca scrierea unor cărți despre capacitatea de a ne elibera din capcana gândirii negative și de a ne bucura de viață la maximum. Forma este acum adultă, cu un corp mai mare și mai bătrân, dar același *Eu* infinit comunică printr-un set nou-nouț de ochi și urechi.

I-am văzut pe toți cei opt copii ai mei înflorind în propriul proces de deșteptare. Au apărut cu toții aici, la naștere, cu personalitățile lor unice, poate chiar în continuarea unor vieți anterioare — misterioasele posibilități sunt nenumărate. Dar știu sigur că mintea Divină căreia i se datorează toată creația are o contribuție la acest mister incitant. Aceiași părinți, același mediu, aceeași cultură și, cu toate acestea, opt indivizi unici, fiecare venit pe lume cu trăsături de caracter distincte. Cel mai bine a surprins, cred, acest lucru Khalil Gibran, în *Profetul*: „Copiii voștri nu sunt copiii voștri. Ei sunt fiii și fiucele dorului Vieții de ea însăși îndrăgostită. Ei vin prin voi, dar nu din voi. Și, deși sunt cu voi, ei nu sunt ai voștri.“

Cu toții avem o misiune de îndeplinit când facem trecerea de la *nicăieri* la *aici-acum*¹, de la Spirit la materie. Am realizat de mult cât

¹ Joc de cuvinte intraductibil în original: facem trecerea de la *nowhere* (în engleză, termenul este compus din *no*, „nici“, și *where*, „unde“) la *now here* (care s-ar putea traduce prin „acum“, „aici“). (*N. trad.*)

de important este să-mi las copiii să își dea curs în viață chemărilor interioare, fiind conștient că exact asta am făcut și eu tot timpul, conform povestirilor mamei despre cum am fost ca bebeluș și când abia învățam să merg. Nu a surprins-o niciodată evoluția mea, având în vedere pornirile pe care le observase la mine încă din copilărie. În același fel, fiecare dintre copiii mei a avut propriul plan dat de Dumnezeu. Rolul meu a fost să-i ghidez, apoi să mă retrag și să las orice chemare din interiorul lor, ceea ce îi face unici, să le traseze cursul vieții.

Știu că am venit aici pentru a îndeplini un scop pe care l-am ales înainte de a face călătoria din plan invizibil în plan solid — de la Spirit către întruparea în realitatea fizică. Prin cele trei persoane nefericite cu care m-am aflat în situația enervantă cu zăpada murdară, am început să-mi fac, de fapt, primele cercetări și exerciții practice pentru o viață în care să pot ajuta și influența milioane de oameni. Trântit în mijlocul mormanului de zăpadă, am încercat intuitiv să-i fac pe ceilalți să înțeleagă că era în puterile noastre modul în care alegeam să privim întâmplarea. *Eul* interior al copilului voia ca cei de lângă el să știe că lucrurile nu stăteau chiar așa de rău — *putem răsturna întreaga situație făcând haz de ea, în loc să fim supărați*.

Cel mai mare serviciu care poate fi oferit copiilor ce vădesc trăsături de caracter sau înclinații pe care adulții din jurul lor nu reușesc, poate, să le înțeleagă este să fie lăsați să își exprime latura unică a propriei naturi umane. Am fost binecuvântat cu faptul că am putut trăi cea mai mare parte a primului deceniu din viața mea într-un mediu în care intervențiile externe, din partea părinților sau a oricăror altor adulți, au fost reduse la minimum. Știu că am venit pe lume cu ceea ce obișnuiesc să spun că este o „dharma măreață“ — cu un plan original de a învăța un număr mare de oameni din toată lumea ce înseamnă independența și o perspectivă asupra vieții pozitivă și plină de dragoste. Sunt veșnic recunoscător pentru circumstanțele existenței mele, care mi-au permis să fiu lăsat singur destul de mult și să evoluez așa cum mi-a fost menit în această încarnare.

Așa cum tot ceea ce ne este necesar pentru dezvoltarea fizică este asigurat de o forță Divină, misterioasă, invizibilă în cele nouă luni în care creștem în uter, la fel sunt îngrijite de aceeași Sursă toate celelalte aspecte ale existenței noastre. Venim dintr-o stare de fericire deplină — dragostea Divină — iar creatorul nostru nu are nevoie de ajutor ca să aibă grijă de acest parcurs. Numai atunci când interferăm cu acest

program ceresc ni se întâmplă să deviem de la calea conștientizării lui Dumnezeu.

Mi-e limpede acum că tot acest univers are un scop. Îmi dau seama că trăsăturile de caracter și predispozițiile timpurii se exprimă pentru că reprezintă cea mai înaltă formă de manifestare a Sinelui nostru. La asemenea vârste fragede suntem încă puternic conectați la Sursa noastră, pentru că nu am avut încă ocazia de a-l marginaliza pe Dumnezeu și de a îmbrăca mantia falsului sine, care este egoul.

CUPRINS

Capitolul 1	9
Capitolul 2	15
Capitolul 3	19
Capitolul 4	24
Capitolul 5	28
Capitolul 6	31
Capitolul 7	37
Capitolul 8	46
Capitolul 9	49
Capitolul 10	56
Capitolul 11	63
Capitolul 12	66
Capitolul 13	71
Capitolul 14	75
Capitolul 15	81
Capitolul 16	85
Capitolul 17	93
Capitolul 18	101
Capitolul 19	106
Capitolul 20	111
Capitolul 21	116
Capitolul 22	123
Capitolul 23	129
Capitolul 24	134
Capitolul 25	140
Capitolul 26	145
Capitolul 27	153

Capitolul 28	161
Capitolul 29	166
Capitolul 30	169
Capitolul 31	176
Capitolul 32	180
Capitolul 33	187
Capitolul 34	193
Capitolul 35	200
Capitolul 36	206
Capitolul 37	213
Capitolul 38	220
Capitolul 39	226
Capitolul 40	232
Capitolul 41	239
Capitolul 42	246
Capitolul 43	253
Capitolul 44	259
Capitolul 45	265
Capitolul 46	271
Capitolul 47	277
Capitolul 48	283
Capitolul 49	291
Capitolul 50	298
Capitolul 51	304
Capitolul 52	310
Capitolul 53	318
Capitolul 54	327
Capitolul 55	335
Capitolul 56	343
Capitolul 57	351
Capitolul 58	357
Epilog. Limpește-ți perspectiva asupra vieții!	366